

kaj pa vendar misliš! — No, naj Te pa zaenkrat jaz rešim iz te zadrege. Voščiš in želiš mi, da bi bil zdrav in srečen in vesel. Ali je pa zdravje in sreča in veselje doma na zemlji? Prav gotovo ne! Kje pa? Vendar šele tam gori v nebesih. In ker mi Franica vošči zdravje in srečo in veselje, mi obenem že vošči nebesa, kjer so te tri dobrote trajno doma. Tako. Zaenkrat sem Te rešil, Franica, drugo leto te pa ne bom več.

Kaj pa zopet to? Poslušajte no, kaj pravi Ivanka.

»Prav iz srca častitam k svojemu imedanu.«

Komu pa, Ivanka? Pa vsaj ne sebi. Tako čudno zavijaš svoje voščilo, kakor bi meni pisala, sebi pa častitala. Ta bi bila lepa! No, pa nisem zato nič hud; samo s slovensko slovnico se moraš bolj sprijazniti. In pa črk ne smeš izpuščati.

Še Matevžu dajmo besedo:

»Vsem nam je težko, ker ste nas zapustili, posebno pa meni...«

Tako, Matevž, sedaj pa še tebi par besedi. Vidiš, na zemlji smo vsi popotniki, ki potujemo proti nebesom. Poizkusiva oba, da se tam gori dobiva, kjer ne bo več ločitve, kjer bova vedno skupaj. Pa ne samo Ti, tudi drugi moji prijatelji naj pridejo tja gor. Na svidenje!

J. E. Bogomil.

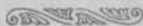

Kol.

Vrtnar je vsadil mlado drevesce in privezal šibko stebelce ob močan kol. To je bilo pa mlademu drevescu preveč, zato reče vrtnarju: »Odstrani mi te okove in ta kol, samo sem dovolj močno, da stojim.« Vrtnar se je ozrl na nebo in rekel: »Jutri ti ga odvezam.«

Ko je drugo jutro vrtnar hotel odstraniti drevescu kol, je le-to vzdihnilo: »Nikar, moj vrtnar! Nocoj se mi je priljubilo.«

Posl. Aleksij Andrejev.

Pozdrav pomladi.

